

Sygn. akt III K 48/20

7.

8.WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2021 r.

11.Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Migoń-Karwowska

Ławnicy: Grażyna Krawiec, Barbara Woźnicka

Protokolant: Emilia Tkacz

13.przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Zgorzelcu: Andrzeja Jasieckiego

14.po rozpoznaniu w dniach 29 lipca 2020r., 21 października 2020r., 9 marca 2021r.

15.sprawy

17.G. S. syna K. i E. z domu K.

18.urodzonego (...) w Z.

19.oskarżonego o to, że:

20.w dniu 3 kwietnia 2020r. w D., rejonu (...), działając w zamiarze spowodowania ciężkich obrażeń ciała, używając ostrego narzędzia i zadając nim uderzenia w korpus A. D. (1), spowodował u niego ranę kłutą okolicy żeber 4-5 lewych, w linii pachowej wielkości 3 cm, z podejrzeniem penetracji do jamy opłucnej lewej, bez uszkodzenia płuca, ranę kłutą okolicy okołopępkowej, wielkości 3 cm albo 1 cm niepenetrującą do jamy otrzewnowej i ranę kłutą okolicy podbrzuszej prawej, wielkości 3 cm albo 1 cm penetrującą punktowo do jamy otrzewnej, bez uszkodzenia przewodu pokarmowego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na czas przekraczający 7 dni;

21.tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. uznaje oskarżonego **G. S.** za winnego tego, że 2 kwietnia 2020 roku w D. odpierając bezprawny, bezpośredni zamach na swoje zdrowie, polegający na uderzaniu go przez A. D. (1) pięściami w twarz i kopaniu po ciele przekroczył granice obrony koniecznej stosując sposób obrony niewspółmierny do niebezpieczeństwa zamachu w ten sposób, że działając w zamiarze ewentualnym spowodowania ciężkich obrażeń ciała A. D. (1) pod postacią choroby realnie zagrażającej życiu, używając noża i zadając nim uderzenia w okolice brzucha i klatki piersiowej A. D. (1), spowodował u niego ranę kłutą okolicy żeber 4-5 lewych, w linii pachowej wielkości 3 cm, z podejrzeniem penetracji do jamy opłucnej lewej, bez uszkodzenia płuca, ranę kłutą okolicy okołopępkowej, wielkości 3 cm albo 1 cm niepenetrującą do jamy otrzewnowej i ranę kłutą okolicy podbrzuszej prawej, wielkości 3 cm albo 1 cm penetrującą punktowo do jamy otrzewnej, bez uszkodzenia przewodu pokarmowego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na czas przekraczający 7 dni, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 25 § 2 k.k. i w zw. z art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k. wymierza mu karę roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu **G. S.** na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od 2 kwietnia 2020 r. godz. 13:00 do 29 lipca 2020 r. godz. 14:25;

III. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zarządza zwrot dowodów rzeczowych:

a. bliżej opisanych pod nr DRZ od 355/20 do 360/20 na karcie 111 akt sprawy – oskarżonemu G. S.,

b. bliżej opisanego pod nr DRZ 361/20 – R. S.;

IV. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. B. kwotę 1033,20 złotych z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu G. S. z urzędu w postępowaniu sądowym, w tym kwotę 193,20 złotych z tytułu podatku od towarów i usług;

V. zasądza od oskarżonego G. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe oraz wymierza mu opłatę w kwocie 180 złotych.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 48/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
7.USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	G. S.	Czyn przypisany oskarżonemu w punkcie I części dyspozytywnej wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W nocy z 1 na 2 kwietnia 2020 r. na fermie należącej do I. S. odbywał się załadunek kur. W pracy tej I. S. i jej mężowi R. S. pomagała córka A. S. i jej chłopak A. N. oraz L. S., D. B. (1), A. D. (1), A. G., P. S. i G. S..</p> <p>*****</p> <p>Po zakończonym załadunku około godziny 4:00 - 5:00 dnia 2 kwietnia 2020 r. I. S. i R. S. zaprosili wszystkie będące tam osoby na poczęstunek, na którym m.in. serwowano alkohol w postaci wódki. L. S. i D. B. (1) nie skorzystali z zaproszenia i udali się do swoich domów. I. S. i A. S. po krótkim pobycie udały się na spoczynek. Następnie fermę opuścili P. S. i A. G..</p> <p>*****</p> <p>W trakcie spotkania G. S. i A. D. (1) spożywali wódkę.</p>	<p>Zeznania świadka R. S. k. 80-81, 314v.-315,</p> <p>Zeznania świadka I. S. k. 64-65, 314</p> <p>Zeznania świadka A. S., k. 59-60, 313v.-314</p> <p>Zeznania świadka P. S. k. 68-69, 312</p> <p>*****</p> <p>Zeznania świadka A. D. (1) k. 74-76, 260,</p> <p>Zeznania świadka D. B. (1) k. 105-106, 315v.-316,</p> <p>Zeznania świadka A. N. k. 27-28, 313,</p> <p>Zeznania świadka A. G. k. 19-20, 311-312,</p> <p>*****</p> <p>Zeznania świadka R. S. k. 80-81, 314v.-315,</p> <p>Zeznania świadka I. S. k. 64-65, 314</p> <p>*****</p> <p>Zeznania świadka A. S., k. 59-60, 313v.-314,</p>		

W pewnym momencie G. S. powiedział A. D. (1) „jakieś głupie słowo”, po czym ten zaczął atakować oskarżonego w ten sposób, że uderzył go w tył głowy pięścią. Następnie, kiedy oskarżony przebywał w łazience i mył twarz pokrzywdzony kopnął go nogą w plecy, na skutek czego G. S. uderzył twarzą w lustro. Oskarżony broniąc się przed pokrzywdzonym zamknął drzwi do łazienki. Wówczas A. D. (1) zaczął szarpać za klamkę w tych drzwiach. G. S. zaczął wzywać na pomoc R. S.. Następnie G. S. opuścił łazienkę i wyszedł na zewnątrz budynku. Tam ponownie został zaatakowany przez A. D. (1), który uderzał go pięściami w twarz i kopnął w nogę. Wówczas G. S. wyciągnął nóż używany do czyszczenia jajek i broniąc się przez A. D. (1) zadał mu trzy ciosy tym nożem w brzuch i klatkę piersiową, po czym uciekł z posesji fermy.

*****
A. D. (1) poinformował A. N., że boli go brzuch. Wtedy A. N. podniósł mu koszulkę do góry i zobaczył na jego ciele rany. Zapytał pokrzywdzonego czy sprowadzić lekarza, ale pokrzywdzony tego nie chciał i prosił o odwiezienie go do domu. A. N. poprosił A. W. (1), aby przyjechała po niego i

Zeznania świadka A. D. (1)
k. 74-76, 260,

Zeznania świadka P. S. k.
68-69, 312

Zeznania świadka D. B. (1)
k. 105-106, 315v.-316,

Zeznania świadka A. N. k.
27-28, 313,

Zeznania świadka A. G. k.
19-20, 311-312,

*****

Wyjaśnienia oskarżonego
k. 37-38, 42, 257v.-258
(częściowo),

Zeznania świadka A. D. (1)
k. 74-76, 260,

Zeznania świadka K. S.
k. 102-103, 260v.-261
(częściowo)

Protokół oględzin miejsca
uszkodzenia ciała wraz z
płytą k. 30-32, 91,

*****

Zeznania świadka A. N. k.
27-28, 313,

Zeznania świadka R. S. k.
80-81, 314v.-315,

*****
Zeznania świadka A. W. (1)
k. 10-12, 310v.-311,

Zeznania świadka A. G. k.
19-20, 311-312,

Zeznania świadka E. D.
k. 5-7 (odpis k. 144),
340v.-341,

Notatka urzędowa k. 1,

Protokół oględzin telefonu
A. W. (1) wraz z

A. D. (1). A. W. (1) wyraziła na to zgodę i wraz z A. G. przyjechała na fermę. A. N. i A. D. (1) wsiedli do samochodu A. W. (1) celem odwiezienia do ich miejsca zamieszkania. Jako pierwszy odwieziony został A. N.. Następnie A. W. (2) i A. G. udali się do miejsca zamieszkania pokrzywdzonego. Tam A. G. z pomocą matki pokrzywdzonego - E. D. zaprowadził A. D. (1) do domu. E. D., widząc obrażenia syna, zawiadomiła o tym fakcie policję. Do miejsca zamieszkania przyjechali funkcjonariusze policji a następnie pogotowie, które zabrało pokrzywdzonego do szpitala.

*****

W wyniku zadanych przez oskarżonego uderzeń A. D. (1) odniósł obrażenia ciała w postaci rany klutej okolicy żeber 4-5 lewych, w linii pachowej wielkości 3 cm, z podejrzeniem penetracji do jamy opłucnej lewej, bez uszkodzenia płuca, rany klutej okolicy okołopępkowej, wielkości 3 cm albo 1 cm, niepenetrującej do jamy otrzewnowej, rany klutej okolicy podbrzuszej prawej, wielkości 3 cm albo 1 cm, penetrującej punktowo do jamy otrzewnej bez uszkodzenia przewodu pokarmowego. Obrażenia te naruszyły

dokumentacja fotograficzną k. 13-17,

*****

Dokumentacja medyczna k. 77-78, 158-248,

Opinia sądowo – lekarska k. 153-154, 259

*****

Wyjaśnienia oskarżonego k. 37-38, 42, 257v.-258,

Protokół oględzin ciała oskarżonego wraz z płytą k. 24-25, 329,

Zaświadczenie lekarskie k. 291,

Karta informacyjna k. 292,

*****

Protokół badania stanu trzeźwości k. 23,

*****

*****

Wynik badania k. 169,

czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni. Nadto zachowanie oskarżonego bezpośrednio naraziło pokrzywdzonego A. D. (1) na nastąpienie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, przy czym brak takiego skutku był przypadkowy.

*****

G. S. na skutek pobicia przez A. D. (1) doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia okolicy jarzmowej prawej i nosa, powierzchownych obrażeń w obrębie klatki piersiowej.

*****

2 kwietnia 2020 r. o 13:20 G. S. posiadał 1,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

*****

U pokrzywdzonego A. D. (1) stwierdzono obecność 1,15 promila alkoholu etylowego we krwi zaś w moczu obecność amfetaminy w ilości 300 ng/ml, metamfetaminy - 300 ng/ml i marihuany - 50 ng/ml.

Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.

Oskarżony

Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany,

		jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
7. Ocena DOWODÓW			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	Wyjaśnienia oskarżonego G. S.	Wyjaśnienia oskarżonego są wiarygodne, poza tym fragmentem, w którym wskazał narzędzie służące mu do zadania ciosów pokrzywdzonemu; są one zbieżne z zeznaniami świadców R. S., I. S., A. S., A. N., A. G., P. S. i D. B. (2), którzy potwierdzili jego udział w czynności załadunku kur oraz poczęstunku przygotowanym przez I. S.; fakt pobicia oskarżonego przez A. D. (1) potwierdzają dokumenty medyczne wydane przez lekarza medycyny ratunkowej, dokonującego jego badania, a także protokół ogłędzin ciała oskarżonego oraz dokumentacją fotograficzną z tych ogłędzin, znajdująca się na płycie CD; również z zeznań A. D. (1) wynika, iż między mężczyznami	

		<p>doszło do sprzeczki, co potwierdza prawdziwość wersji oskarżonego; fakt doznania przez A. D. (1) obrażeń ciała wynika natomiast z zeznań świadków R. S., A. N., A. G., A. W. (1) i E. D., a także z dokumentacji medycznej i opinii sądowo – lekarskiej biegłego R. P.; brak jest podstaw, aby kwestionować wyjaśnienia oskarżonego w opisanym zakresie;</p>	
j.w.	Zeznania świadka A. D. (1)	<p>Relacja A. D. (1) jest fragmentaryczna, bowiem pokrzywdzony nie pamiętał całego przebiegu zdarzenia, co jest logiczne z uwagi na doznane przez niego urazy, a także ze względu na jego stan trzeźwości – w trakcie poczęstunku spożywał alkohol, a nadto w jego moczu stwierdzono obecność amfetaminy, metamfetaminy i marihuany; w zakresie, w jakim pokrzywdzony opisał zdarzenie jego depozycje są zbieżne z relacjami pozostałych uczestników spotkania oraz z wyjaśnieniami oskarżonego; fakt doznania przez niego obrażeń ciała wynika natomiast z zeznań świadków R. S., A. N., A. G., A. W. (1) i E. D., a także z dokumentacji medycznej i opinii sądowo – lekarskiej biegłego R. P.;</p>	

j.w.	Zeznania świadków I. S., A. S., D. B. (1), P. S.	Świadkowie ci opisali swoje spostrzeżenia poczynione podczas prac wykonywanych na fermie I. S., potwierdzili przygotowanie poczęstunku, wskazali kto w tym spotkaniu uczestniczył, przy czym żadna z tych osób nie była bezpośrednim świadkiem zajścia między oskarżonym i pokrzywdzonym oraz nie widziała obrażeń doznanych przez A. D. (1); relacje tych świadków korespondują ze sobą oraz pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie; brak jest podstaw do zakwestionowania ich zeznań;	
j.w.	Zeznania świadków R. S., A. N., A. G., A. W. (1)	Świadkowie ci opisali swoje spostrzeżenia poczynione podczas prac wykonywanych na fermie I. S., potwierdzili przygotowanie poczęstunku, wskazali kto w tym spotkaniu uczestniczył, opisali obrażenia, jakich doznał A. D. (1) oraz potwierdzili przyjazd A. W. (1) celem odwiezienia go do domu; relacje tych świadków są zgodne z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie; brak jest podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności;	
j.w.	Zeznania świadka E. D.	Za wiarygodne należało uznać zeznania świadka w zakresie, w jakim opisała	

		okoliczności przywiezienia pokrzywdzonego do domu, wskazała w jakim był stanie, potwierdziła fakt zawiadomienia o zdarzeniu policji; jej relacja jest zgodna z zeznaniami A. W. (1) i A. G., którzy odwieźli A. D. (1) do domu;	
j.w.	Zeznania świadka K. S.	Zasługują na przyznanie przymiotu wiarygodności zeznania tego świadka w części, w której opisał, w jakim stanie oskarżony wrócił od państwa S. oraz przytoczył relację syna dotyczącą zaatakowania go, obrony, użycia noża i okoliczności pozbycia się tego narzędzia; stan, w jakim był oskarżony wynika z dowodów w postaci protokołu oględzin ciała i płyty zawierającej dokumentację fotograficzną, dokumentów medycznych, a także wyjaśnień oskarżonego;	
j.w.	Opinia sądowo – lekarska biegłego R. P.	Opinia biegłego jest rzetelna, jasna oraz wewnętrznie niesprzeczna; została sporządzona w sposób profesjonalny oraz naukowo i logicznie uzasadniony; dokonane przez biegłego oceny oraz wyprowadzone wnioski są, w ocenie Sądu, zgodne z doświadczeniem życiowym oraz wskazaniem wiedzy, jak również uzasadnione w świetle zebranego w sprawie materiału	

		<p>dowodowego; takiej oceny Sądu nie zmienia okoliczność, iż biegły nie był w stanie precyzyjnie wskazać wymiarów dwóch ran stwierdzonych u pokrzywdzonego; oba urazy brzucha zostały bowiem łącznie opisane w dokumentacji medycznej pokrzywdzonego sporządzonej przez WS – SP ZOZ w Z., a także nie zostały one sfotografowane, okoliczność ta nie ma też wpływu na wnioski przedstawione przez biegłego w opinii;</p>	
j.w.	<p>Opinia sądowo psychiatryczno psychologiczna biegłych G. G., P. K. i K. M.</p>	<p>Sąd podzielił konkluzje opinii biegłych psychiatrów G. G. i P. K. oraz biegłego psychologa K. M.; opinia ta jest rzetelna, jasna, pełna i odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Biegli sporządzili opinię po uprzednim badaniu oskarżonego, obserwacji w trakcie badania, rozmowy, badań przesiewowych, wykonaniu testów psychologicznych oraz zapoznaniu się z aktami sprawy; wnioski końcowe biegłych były logiczne i stanowcze;</p>	
j.w.	<p>dokumentacja medyczna dotycząca pokrzywdzonego A. D. (1)</p>	<p>Dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione podmioty, w przewidzianej formie, nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania;</p>	

j.w.	dokumentacja medyczna dotycząca oskarżonego G. S.	Dokumenty zostały sporządzone przez lekarza medycyny ratowniczej dokonującego badania oskarżonego, nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania;	
j.w.	protokoły oględzin wraz z płytami i dokumentacją fotograficzną, protokoły zatrzymania rzeczy i osoby, dane o karalności, wywiad środowiskowy, notatka urzędowa oraz pozostałe dokumenty znajdujące się w aktach sprawy	Zostały sporządzone przez osoby do tego uprawnione, ich wiarygodność nie budzi wątpliwości, brak podstaw do kwestionowania ich treści;	
<p>1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1.	Wyjaśnienia oskarżonego G. S.	Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w części, w jakiej twierdził, iż do zadania ciosów pokrzywdzonemu użył zawleczki zabezpieczającej przyczepę ciągnika; takiej wersji przeczą bowiem zeznania ojca oskarżonego K. S., który kategorycznie stwierdził, że oskarżony użyć miał noża, a następnie nóż ten wrzucić do pieca	

		<p>centralnego ogrzewania; świadek wręcz użył sformułowania, że oskarżony „mówił wyraźnie, że użył noża”; K. S. jest osobą najbliższą dla oskarżonego, a zatem brak jest podstaw do przyjęcia, aby chciał go bezpodstawnie obciążyć; ponadto z opinii biegłego R. P. wynika, że u pokrzywdzonego zostały stwierdzone rany klute, a one co do zasady mogą powstać w wyniku działania narzędzi o cechach wąskiego pręta; tymczasem okazana biegłemu zawleczka posiada dwa końce położone blisko siebie, co powoduje, iż zadane tym narzędziem rany miałyby rozległy charakter i bardziej przypomniałyby rany szarpane; biegły stwierdził, iż użycie tego narzędzia jest znacznie mniej prawdopodobne;</p>	
	<p>Zeznania świadka K. S.</p>	<p>Nie zasługiwały na uznanie ich za wiarygodne zeznania świadka złożone w toku rozprawy w zakresie, w jakim stwierdził, iż nie wie czy syn mówił o użyciu noża, czy też sam to sobie wymyślił oraz podał, iż syn mówił o jakiejś zawleczce; przede wszystkim w poprzednim punkcie uzasadnienia przytoczone zostały dokładne słowa tego świadka wypowiedziane przez niego w toku przesłuchania w śledztwie,</p>	

		<p>świadek zatem był całkowicie pewny użycia noża przez swojego syna, nie mówił też podczas tego przesłuchania o zawleczce, w tych okolicznościach, w ocenie Sądu zeznania złożone przez K. S. są nieprawdziwe i miały one na celu dostosowanie jego relacji do wyjaśnień oskarżonego, świadek miał przecież kontakt z oskarżonym w toku postępowania, a zatem możliwość uzgodnienia wersji zdarzenia;</p>	
	Zeznania świadka E. D.	<p>Za niewiarygodne uznał Sąd zeznania tego świadka w zakresie, w jakim zaprzeczyła aby jej syn zażywał narkotyki; z zeznań A. D. (1) wynika, iż przed zdarzeniem zażył metamfetaminę; nadto w jego moczu stwierdzono również obecność amfetaminy i marihuany, co przeczy zeznaniom jego matki;</p>	
7.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	G. S.

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej	
<p>Sąd uznał oskarżonego, za winnego tego, że 2 kwietnia 2020 roku w D. odpierając bezprawny, bezpośredni zamach na swoje zdrowie, polegający na uderzeniu go przez A. D. (1) pięściami w twarz i kopaniu po ciele przekroczył granice obrony koniecznej stosując sposób obrony niewspółmierny do niebezpieczeństwa zamachu w ten sposób, że działając w zamiarze ewentualnym spowodowania ciężkich obrażeń ciała A. D. (1) pod postacią choroby realnie zagrażającej życiu, używając noża i zadając nim uderzenia w okolice brzucha i klatki piersiowej A. D. (1), spowodował u niego ranę kłutą okolicy żeber 4-5 lewych, w linii pachowej wielkości 3 cm, z podejrzeniem penetracji do jamy opłucnej lewej, bez uszkodzenia płuca, ranę kłutą okolicy okołopępkowej, wielkości 3 cm albo 1 cm niepenetrującą do jamy otrzewnowej i ranę kłutą okolicy podbrzusnej prawej, wielkości 3 cm albo 1 cm penetrującą punktowo do jamy otrzewnej, bez uszkodzenia przewodu pokarmowego, które to obrażenia naruszyły</p>	

czynności narządów jego ciała na czas przekraczający 7 dni, co stanowiło przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. stanowi typ przestępstwa spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, który jest zbiorczą nazwą dla szczegółowo wskazanych przez ustawodawcę postaci, w jakich dojść może do naruszenia zdrowia, kwalifikowanego w kategoriach uszczerbku ciężkiego związanej z kryterium fizjologicznym. Należy zaliczyć tu m.in. chorobę realnie zagrażającą życiu. Istotą choroby jest rozstrój zdrowia, czyli zakłócenie prawidłowego funkcjonowania organizmu. Z kolei przez pojęcie choroby realnie zagrażającej życiu rozumieć należy tego rodzaju chorobę, która w określonych okolicznościach konkretnego stanu faktycznego stanowi rzeczywiste, nie zaś jedynie teoretyczne zagrożenie dla życia człowieka, niezależnie od tego, czy jest ona kwalifikowana jako ciężka. W realiach przedmiotowej sprawy, w świetle opinii biegłego R. P. nie budzi wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego bezpośrednio naraziło pokrzywdzonego

A. D. (1) na nastąpienie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, przy czym brak takiego skutku był przypadkowy. Oskarżony zadał pokrzywdzonemu ciosy w okolice brzucha i klatki piersiowej. Użył przy tym niebezpiecznego narzędzia - noża, a nadto uderzenia te zadał z dużą siłą. Przepięstwo z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. wymaga do realizacji znamion opisanego w nim czynu zabronionego umyślności w postaci zamiaru bezpośredniego albo w postaci zamiaru ewentualnego. Zdaniem Sądu, oskarżony czynu tego dopuścił się w zamiarze ewentualnym tj. przewidując możliwość jego popełnienia i godząc się na to. W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości, że oskarżony zadając pokrzywdzonemu trzy ciosy nożem, z dużą siłą, w newralgiczne z uwagi na funkcje życiowe okolice ciała, tj. w brzuch i klatkę piersiową, obejmował swoją świadomością możliwość spowodowania swoim zachowaniem ciężkiego uszczerbku na jego zdrowiu, przy czym postać ciężkiego uszkodzenia ciała w postaci choroby realnie zagrażającej życiu nie musiała być sprecyzowana w jego świadomości, gdyż objęcie zamiarem spowodowania ciężkiego

uszczerbku na zdrowiu przyjąć może postać zamiaru ogólnego. Ponieważ skutek w postaci ciężkich obrażeń ciała pod postacią choroby realnie zagrażającej życiu pokrzywdzonego nie nastąpił, zachowanie oskarżonego należało zakwalifikować jako usiłowanie, zgodnie z dyspozycją art. 13 § 1 k.k.

Obrażenia, jakich doznał pokrzywdzony spowodowały natomiast skutek w postaci tzw. średnich obrażeń ciała, wyczerpujących znamiona przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. Stąd też zachowanie oskarżonego winno być zakwalifikowane także według tego przepisu, stosownie do treści art. 11 § 2 k.k.

Jednocześnie w ocenie Sądu, oskarżony G. S. działał w warunkach przekroczenia granic obrony koniecznej poprzez zastosowanie sposobu obrony niewspółmiernego do niebezpieczeństwa zamachu, odpierając bezpośredni, bezprawny zamach A. D. (1) na swoje dobro chronione prawem, tj. zdrowie. Podkreślić należy, że prawo do obrony koniecznej przysługuje każdemu, kto odpiera bezpośredni, bezprawny zamach na dobro chronione prawem, własne lub cudze. Kontratyp ten jest uregulowany w art. 25

§ 1 k.k. i stanowi okoliczność wyłączającą odpowiedzialność karną za czyn realizujący znamiona czynu zabronionego pod groźbą kary z powodu braku bezprawności popełnionego czynu. Prawo do obrony koniecznej jest prawem samoistnym, co oznacza, iż korzystanie z niego nie doznaje ograniczeń, w szczególności nie można odmawiać prawa do czynnej obrony wymaganiem, aby nie istniał inny sposób uniknięcia zamachu. Osoba zaatakowana nie ma obowiązku ratowania się ucieczką ani ukrywania się przed napastnikiem, nie musi też ostrzegać go, że użyje niezbędnych środków, jeżeli napastnik nie odstąpi od kontynuowania zamachu. „Przy obronie koniecznej nie obowiązuje zasada subsydiarności. Osoba napadnięta nie ma obowiązku ani ratowania się ucieczką, ani ukrywania się przed napastnikiem w zamkniętym pomieszczeniu, ani też znoszenia napaści ograniczającej jej swobodę, lecz ma prawo odpierać zamach wszelkimi dostępnymi środkami, które są konieczne do zmuszenia napastnika do odstąpienia od kontynuowania zamachu” (wyrok SA w Warszawie z 20 listopada 2019 r. II AKa

180/19, LEX nr 3069835). Dopuszczalne jest też użycie niebezpiecznego narzędzia nawet w sytuacji, gdy atakujący używa jedynie siły fizycznej, o ile napadnięty nie dysponuje innym skutecznym środkiem obrony (tak: wyrok SA w Krakowie z 31 sierpnia 2005 r. II AKa 168/05, LEX nr 164402).

W doktrynie i orzecznictwie sądów przyjmuje się, że przekroczenie granic obrony koniecznej poprzez naruszenie wymogów wynikających ze znamienia konieczności obrony, tzw. eksces intensywny, może być m.in. wynikiem przyjęcia sposobu obrony prowadzącego do zbytecznego, z punktu widzenia potrzeb odparcia zamachu, rozmiaru naruszenia dóbr napastnika. W przedmiotowej sprawie sytuacja taka nastąpiła. W realiach niniejszej sprawy, w ocenie Sądu oskarżony niewątpliwie odbierał bezpośredni i bezprawny zamach na swoje dobro prawne, jakim było jego zdrowie. Pokrzywdzony bowiem zaatakował go uderzając do pięściami w twarz i kopiąc po ciele. Oskarżony wykorzystał możliwość wzywania pomocy, przy czym nie przyniosło to skutku. Wycofał się także wychodząc z budynku

za zewnątrz, jednakże pokrzywdzony udał się za nim i kontynuował swój zamach. W tej sytuacji oskarżony niewątpliwie miał prawo się bronić. Przyjęty jednakże przez niego sposób obrony prowadził do zbytecznego, z punktu widzenia potrzeb odparcia zamachu, rozmiaru naruszenia dóbr napastnika. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 8 stycznia 2019 r. sygn. akt II AKa 139/18 „Z istoty obrony koniecznej wynika, że musi ona być "konieczna", a więc musi być podjęta w taki sposób, jaki jest w konkretnej sytuacji niezbędny do odparcia ataku. Oczywista dysproporcja pomiędzy stopniem niebezpieczeństwa zamachu a intensywnością obrony stanowi przekroczenie jej granic” (LEX nr 2686024). Nie ulega wątpliwości, że obrona może mieć tylko konieczny charakter, a więc musi być podjęta w taki sposób i takimi środkami, jakie są w konkretnej sytuacji niezbędne do odparcia zamachu. Należy też pamiętać, że zastosowana obrona z jednej strony – musi być skuteczna, a z drugiej – umiarkowana, nie wyrządzająca nadmiernej szkody, a więc i współmierna do niebezpieczeństwa

zamachu, które to niebezpieczeństwo z punktu widzenia zasady proporcjonalności, czyli współmierności obrony, musi też być oceniane jako wypadkowa wielu czynników, w tym jego intensywności, natężenia działań agresywnych i ich powtarzalności, okoliczności zajścia, a także właściwości i cech atakującego i napadniętego. Dopiero przy takiej kompleksowej ocenie niebezpieczeństwa zamachu można dokonywać oceny współmierności zastosowanego sposobu obrony. W niniejszej sprawie działanie oskarżonego należy właśnie ocenić, jako przekroczenie granic prawnie dopuszczalnej obrony i zastosowanie sposobu obrony niewspółmiernego do niebezpieczeństwa zamachu z uwagi na sposób użycia narzędzia (noża), tj. ilość ciosów, ich umiejscowienie i siłę uderzeń. W przedmiotowej sprawie podnieść należy, iż oskarżony użył noża w sytuacji kopania do przez pokrzywdzonego po ciele. Jak sam wyjaśnił, kiedy pokrzywdzony kopnął go w nogę poczuł ból. Wtedy to użył do obrony – jak ustalił Sąd – noża. Należy wskazać, że co do zasady oskarżony miał prawo podjąć działania obronne wobec zagrożenia

swoich dóbr prawnych, w tym bronić się przy użyciu noża. Z zeznań świadka K. S. wynika bowiem, że był to „malutki” nóż służący do czyszczenia jajek. Jednakże sposób użycia tego noża przesądza, w ocenie Sądu, że doszło do przekroczenia granic obrony koniecznej poprzez zastosowanie przez oskarżonego sposobu obrony niewspółmiernego do niebezpieczeństwa zamachu. Podkreślić należy, że oskarżony zadał pokrzywdzonemu aż trzy ciosy tym nożem. Zadał je z dużą siłą w brzuch i klatkę piersiową, a zatem newralgiczne miejsca z punktu widzenia życia ludzkiego. A przecież wystarczającym było zadanie ciosu w inne części ciała, np. nogi. W kontekście zadawania oskarżonemu przez pokrzywdzonego kopnięć jest to tym bardziej uzasadnione. Z pewnością też nie było konieczne zadanie pokrzywdzonemu aż trzech ciosów nożem. Zdaniem Sądu możliwe było w zaistniałych warunkach zastosowanie przez oskarżonego innych, bardziej adekwatnych sposobów obrony, np. jednokrotnego, lekkiego zranienia pokrzywdzonego, w mniej ważne dla funkcji życiowych człowieka części ciała.

Mając powyższe na uwadze, zdaniem Sądu, oskarżony, jakkolwiek swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. odpierając bezpośredni, bezprawny zamach pokrzywdzonego A. D. (1) na swoje dobra chronione prawem, to jednak działał w warunkach przekroczenia granic obrony koniecznej poprzez zastosowanie sposobu obrony niewspółmiernego do niebezpieczeństwa zamachu, tj. w warunkach określonych przepisem art. 25 § 2 k.k.

Sąd zmienił też datę czynu przypisanego oskarżonego, bowiem jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zdarzenie będące przedmiotem postępowania zaistniało 2 kwietnia 2020 r.

#	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania		

Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.6. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	1.7. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
7.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
G. S.	I	I	Przyjęcie, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu działając w warunkach art. 25 § 2 k.k. obligowało Sąd do rozważenia zasadności zastosowania wobec niego nadzwyczajnego złagodzenia kary, względnie odstąpienia

od jej wymierzenia. Zastosowanie tej ostatniej instytucji nie znajduje uzasadnienia w realiach przedmiotowej sprawy. Zaznaczyć trzeba, że gdyby poziom agresji pokrzywdzonego był wyższy, to oskarżony niewątpliwie mógłby się obawiać o swoje życie. Jednakże pokrzywdzony atakował oskarżonego nie używając przy tym żadnego narzędzia. Ponadto doznane przez oskarżonego obrażenia ciała nie były poważne, sprowadzały się do stłuczeń i powierzchownych urazów, co także świadczy o tym, iż atak pokrzywdzonego nie był szczególnie intensywny. Wpływ na to ma także godzenie użytym przez oskarżonego nożem w istotne życiowo obszary ciała pokrzywdzonego i brak miarkowania siły ciosów. Z drugiej jednak strony, zważywszy na nieustępliwość pokrzywdzonego, atakowanie oskarżonego nawet wówczas, kiedy opuścił on budynek, sprzeciwia się wymierzeniu mu kary w granicach przewidzianych w art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

Przy orzeczeniu kary Sąd miał na względzie:

Okoliczności łagodzące:

- działanie z zamiarem ewentualnym,

			<ul style="list-style-type: none"> - co do zasady przyznanie się do czynu, - uprzednią niekaralność, <p>Okoliczności obciążające:</p> <ul style="list-style-type: none"> - charakter użytego narzędzia i ilość zadanych pokrzywdzonemu ciosów, - działanie pod wpływem alkoholu, - opinię oskarżonego z miejsca zamieszkania, z której wynika iż jest osobą od wielu lat nadużywającą alkoholu, <p>Wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności obligował Sąd do rozważenia możliwości zastosowania wobec oskarżonego warunkowego zawieszenia wykonania kary. Zdaniem Sądu zastosowaniu tej instytucji sprzeciwia się charakter przedmiotowej sprawy, znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, fakt, iż dopuścił się go będąc w stanie nietrzeźwości, a także opinia o nim z miejsca zamieszkania świadcząca o nadużywaniu alkoholu.</p>
<p>7.1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

G. S.	II		oskarżony był tymczasowo aresztowany, na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono mu okres tego rzeczywistego pozbawienia wolności,
G. S.	III		zarządzono zwrot zabezpieczonych w toku postępowania dowodów rzeczowych ich właścicielom wobec ich zbędności dla dalszego postępowania;
7.6. inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
7. Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
IV	Oskarżony występował z obrońcą ustanowionym z urzędu w postępowaniu sądowym; obrońca złożył wniosek o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej		

	<p>udzielonej z urzędu oświadczając, iż nie zostały one pokryte w żadnej części.</p> <p>Na kwotę zasądzoną przez Sąd składają się:</p> <p>- 1 033 zł (§17 ust. 2 pkt 5 i § 20 w/w rozporządzenia – 3 terminy rozprawy),</p> <p>Powyższa kwota została podwyższona o podatek od towarów i usług zgodnie z § 4 ust. 3 cyt. wyżej rozporządzenia.</p>	
V	<p>Zasadą procesu karnego jest ponoszenie przez oskarżonego kosztów sądowych, zaś wyjątkiem od tej zasady - zwolnienie od tych kosztów. Oskarżony wprowadzić nie posiada stałego zatrudnienia, jednakże nic nie stoi na przeszkodzie w jego podjęciu. Utrzymywał się z prac dorywczych, a zatem posiada możliwość uiszczenia kosztów postępowania. W świetle powyższego Sąd nie znalazł żadnych podstaw do odstąpienia od tej zasady. Tym samym na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i wymierzył mu opłatę zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.</p>	
7.1Podpis		

Maria Migoń
Karwowska

-